

hvad dette parti overhovedet kan give i de interne forhandlinger i koalitionsregeringen. Og er dette tilfældet, er der ikke meget at forhandle om for os andre. Selvfølgelig sidder vi ved forhandlingsbordet, og vi gør, hvad vi kan for at modbevise denne påstand; men vor mistanke er der.

Når regeringen har valgt den kurs at fremsætte et lovforslag i præcis og konkret form her i Folketingssalen, ikke som et beslutningsforslag, men som et lovforslag, så beder man jo både formelt og reelt de øvrige partier om at tage stilling til lovforslagets indhold. Kan man så forvente andet, end at disse partier – mit parti kommer senere – melder ud om det, som der rent faktisk er fremsat. Man kan ikke forvente andet, end at vi gør det.

Derfor forstår jeg overhovedet ikke, hvorfor hr. Peter Duetoft i den grad mener, at Venstre har overtrådt en linje ved at beskrive partiets præcise holdning til dette lovforslag. Jeg kan varsle, at nøjagtig det samme vil ske, når Det Konservative Folkeparti får ordet i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg synes også, at det er vældig interessant for os som oppositionsparti at se, hvordan hr. Peter Duetoft som repræsentant for et regeringsparti skælder Venstre ud, fordi Venstre fører Venstres politik. Det er interessant, fordi det viser omkostningerne ved at lave et rigtigt plumkageforlig efter princippet køb-salg-bytte.

Vi vil med spænding lytte til dagens senere debatter, om det samme også gør sig gældende her. Jeg synes, det er virkelig interessant, hvis det allerede er kommet så vidt.

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil gerne følge den del af hr. Peter Duetofts opfordring, som gik ud på, at vi skulle forholde os til det, der lå i lovforslaget, og jeg må sige, at hvis vi ser på den økonomiske side af lovforslaget, er det temmelig bekymrende. Vi ser her, at arbejdsgiverne, det vil sige virksomhederne, vil blive pålagt en merudgift på omkring 260 mio. kr. i 1998.

Det offentlige vil også stå for en merudgift. Det er mere diffust, som det allerede er blevet sagt, hvilken størrelsesorden vi her taler om. Hvis regeringens forudsætning om, at kun 10 pct. af efterlønsmodtagerne og førtidspensionisterne vil tage imod tilbudet om at melde sig ind

i ATP-ordningen og bidrage, ja, så vil det koste omkring 50 mio. kr. Men hvis alle får blik for den meget fine forrentning, der er i ATP, hvilken stor fordel der vil være ved at gå ind i ordningen, ja, så koster det staten 500 mio. kr.

Det er dog et betragteligt udsving, vi her har at gøre med. Det er den samfundsøkonomiske virkning af forslaget, som det foreligger.

Hvis vi ser på den enkelte arbejdsledige og arbejdsstager, fremgår det, at ATP har beregnet, at en person, der er 20 år i 1997, og som har været ledig i halvdelen af sit arbejdsliv og pensioneres i år 2044, vil modtage en ATP-ydelse på 125.000 kr. pr. år. Hvis den pågældende ikke havde været ledig, men været i arbejde hele tiden, ville den pågældende få hele 42.000 kr. mindre pr. år i ATP-ydelse. Det vil altså sige, at personer, som har arbejdet hele livet igennem, vil blive straffet ved denne ordning.

Det er de økonomiske virkninger på samfundsplan og på konkret plan. Det er ganske utilfredsstillende. Men det er ikke engang det værste ved forslaget.

Må jeg minde om, at ATP står for Arbejdsmarkedets Tillægspension. Det stammer tilbage fra begyndelsen af 1960'erne, hvor nogle fremsynde personer på arbejdsmarkedet og her i Folketinget indså, at det var nødvendigt at lave nogle supplerende pensionsopsparingsordninger til folkepensionen. I slutningen af 1980'erne blev man klar over, at det var nødvendigt yderligere at tilskynde til denne sideløbende pensionsopsparing.

Må jeg minde om den meget intensive diskussion, vi havde i slutningen af 1980'erne, som bl.a. medførte, at vi fik en redegørelse fra noget, der hedder Arbejdsmarkedets Pensionsudvalg. De afgav en rapport i december 1988, hvor man beskriver en række af de problemer, vi vil få, hvis vi ikke supplerer folkepensionen med yderligere opsparingsordninger.

Man beskriver også i denne rapport, hvilke forudsætninger der er helt afgørende for, at en yderligere opsparing vil kunne tage trykket af et fremtidigt pensionspres, og man skriver her i hovedkonklusionen, at en helt afgørende forudsætning for, at den ønskede virkning vil indtræffe, er, at der er en større almen accept af behovet for yderligere pensionsopsparing. Man skriver:

»Der må være en generel og udbredt forståelse for, at pensionsopsparing for det enkelte individ eller for den pågældende gruppe af lønmodtagere indebærer udskydelse af forbrug i de